

Sygn. akt III KK 436/12

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 marca 2013 r.,
sprawy R. A. D.
skazanego z art. 258 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 16 maja 2012 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 21 grudnia 2011 r.

p o s t a n o w i ł

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego R. A. D.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 21 grudnia 2011 r., sygn. akt II K .../11, uznał oskarżonego R. D. za winnego popełnienia przestępstw wyczerpujących znamiona:

- I. art. 298 § 1 k.k.;
- II. art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

i za to skazał go na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych w kwocie po 10 zł.

Powyższy wyrok w całości w zakresie dotyczącym R. D. zaskarżył obrońca oskarżonego który w apelacji zarzucił:

-obrazę art. 1 § 1 k.k. w zw. z art. 258 § 1 k.k.;

- obrazę art. 4, 7, 410, 424 § 1 pkt 1 i 413 § 2 pkt 1 k.p.k.;
- błąd w ustaleniach faktycznych;
- obrazę art. 64 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k.

Autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z.

Sąd Apelacyjny w [...] po rozpoznaniu apelacji, wyrokiem z dnia 16 maja 2012 r. (II AKa .../12) zmienił zaskarżony wyrok tylko w ten sposób, że:

1. z opisu czynów wyeliminował ustalenie o działaniu oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;
2. z podstawy prawnej skazania za ciąg przestępstw wyeliminował przepis art. 64 § 2 k.k., zaś z podstawy prawnej orzeczenia o wymiarze kary łącznej art. 86 § 1 k.k.;
3. uchylił rozstrzygnięcie o skazaniu na karę grzywny.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w części utrzymującej wyrok Sądu I instancji w mocy.

Autor kasacji orzeczeniu zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa materialnego mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku, polegające na uchybieniu:

-art. 264 § 3 k.k. przez jego nieprawidłowe zastosowanie do dokonanych ustaleń faktycznych i błędną subsumcję czynów skazanego R. D. pod wskazany przepis materialny, co było konsekwencją przyjęcia, iż skazany swoim działaniem zarówno w dniu 6 sierpnia 2010 r., jak i 2 września 2010 r. wypełnił znamię czynności wykonawczej czynu z art. 264 § 3 k.k., tj. organizował innym osobom przekraczanie granicy Rzeczypospolitej Polskiej;

-art. 258 §1 k.k., przez jego nieprawidłowe zastosowanie do dokonanych ustaleń faktycznych i błędną subsumpcję czynów skazanego R. D. pod wskazany przepis materialny, co było konsekwencją przyjęcia, iż skazany w okresie od około początku sierpnia 2010 r. daty dokładnie nieustalonej do 2 września 2010 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie określonych przestępstw, w sytuacji gdy brak jest możliwości potwierdzenia zorganizowanego, przestępczego charakteru powiązań pomiędzy skazanym R. D.

a L. S. i innymi nieustalonymi osobami, tak jak to zostało przypisane skazanemu w części dyspozytywnej wyroku.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz „utrzymanego” nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Z. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Analiza zarzutów podniesionych w kasacji, a także części motywacyjnej skargi jednoznacznie wskazuje, że w istocie autorowi chodziło o ponowną próbę podważenia trafności oceny materiału dowodowego i zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych na tej podstawie. Tymczasem, w świetle obowiązującej regulacji prawnej taki zabieg w postępowaniu kasacyjnym nie może być skuteczny.

Jak już wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, podstawą zarzutów kasacyjnych nie może być samo negowanie oceny istniejących dowodów, bądź kwestionowanie opartych na nich ustaleń faktycznych. Podejmowane próby takich zabiegów są naruszeniem ograniczeń zawartych w art. 523 k.p.k. i stanowią niczym nieuprawnioną próbę przekształcenia kontroli kasacyjnej w kolejną kontrolę apelacyjną.

Obrońca dopatruje się obrazy prawa materialnego – art. 264 § 3 k.k. w błędnym przyjęciu przez Sąd, że skazany organizował cudzoziemcom nielegalne przekroczenie granicy Rzeczypospolitej Polskiej, zaś obrazy art. 258 § 1 k.k. w przyjęciu przez Sąd, że skazany brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Taka redakcja zarzutów stanowi nieporozumienie, nie zachodzi bowiem obraza prawa materialnego, jeżeli podniesiona przez strony wada orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych (por. wyrok SN z 2 sierpnia 1978 r., OSNKW 1979, nr 12, poz. 233). W takich wypadkach podstawą odwoławczą może być tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyrok SN z 23 lipca 1974 r., OSNKW 1974, nr 12, poz. 233). Ponieważ błędne ustalenia faktyczne nie stanowią podstawy kasacji, to jest całkiem oczywiste, że nietrafne nazwanie przez skarżącego wadliwości polegającej na przyjęciu za podstawę wyroku błędnych ustaleń faktycznych – „naruszeniem prawa materialnego” – nie może prowadzić do ignorowania ustawowej regulacji podstaw kasacji. Nie może ono zatem zobowiązywać, ani też uprawniać instancji kasacyjnej do badania – pod pozorem rozpoznawania „zarzutu naruszenia prawa” – zasadności ustaleń faktycznych

przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku (por. wyrok SN z 19 grudnia 1996 r., OSNKW 1997, nr 3 – 4, poz. 34).

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanego.